

Tình Hè

Hương Hoài Điệp

Quốc Hương hát khẽ nhỏ nhỏ, ngấm mình trong gương với nét mặt rạng rỡ, ra vẻ hài lòng bộ trang phục mình chọn sáng nay. Một chiếc quần Jean đen thêu bên hông ôm sát đôi chân dài thon của nàng hài hòa với chiếc áo thun màu xám, làm nổi bật những đường cong trên thân mình cân đối của nàng. Chiếc áo gió màu xám nhạt có viền xám đậm quanh cổ coi giản dị dễ thương, đôi giày thể thao Nike và cặp mắt kiếng mát đúng thời trang làm tăng nét duyên dáng, trẻ trung của nàng.

.....

Reng! Reng! Reng!... Tiếng chuông ngân dài liên tiếp từ ngoài cổng vọng vào phản ánh sự nóng lòng chờ đợi của người bấm. Nàng choàng vội chiếc áo gió, bước nhanh ra cổng, gặp ngay người đàn ông ngồi trên chiếc Honda Dream màu quần quân. Bữa nay trông anh khỏe mạnh, nghiêm nghị nhưng coi tướng vẫn sang, một chút bụi bụi trên chiếc quần Jean bạc màu làm cho anh có vẻ phong sương hơn. Tôi nheo mắt nhìn anh:

- Em xin lỗi để anh chờ nha anh Minh Quân!

Anh cười nhìn tôi chăm chú:

- Cô bé hôm nay sao đẹp thế!

Tôi cười vỗ nhẹ vai anh:

- Chúng ta đi thôi nha anh!

Tôi ngồi phía sau chiếc Honda, tựa đầu vào lưng anh, tay trái tôi ôm chặt eo, tay phải để nhẹ lên đùi anh. Anh rồ ga:

- Cô bé ngồi vững chưa?

Tôi ngồi thẳng người lên, đưa tay lên vuốt nhẹ mũi anh thay câu trả lời, anh vọt xe nhanh ra xa lộ. Hôm nay, chúng tôi đi du ngoạn Vũng Tàu. Thời tiết vào hè thật oi bức, không khí nóng hơn bình thường. Dù trời nóng bức khó chịu tôi vẫn cảm thấy dễ chịu trong lòng khi được tựa vào anh, một nỗi vui lâng lâng xâm chiếm hồn tôi.

Qua khỏi cầu xa lộ, Minh Quân dừng xe lại trước quán ăn dọc đường. Chúng tôi chọn một bàn hai chỗ ngồi, hướng ra ngoài. Anh cầm thực đơn:

- Em muốn ăn món nào?

Tôi nhìn anh nói:

- Món nào vừa nhiều, vừa rẻ anh à!

Anh cười vui:

- Cô bé ui! Chỉ có không khí là nhiều, mà không tốn tiền thui!

Tôi cười vì giọng nói dí dỏm của anh:

- Mình đi đường xa, nên chọn thức ăn no lâu nha anh!

Anh để thực đơn xuống bàn:

- Cô bé này lo xa quá! Vậy, chúng ta chọn Cơm Chả Thịt Nướng và Trà Đá nhé!

Tôi gật đầu xếp thực đơn lại đưa người hầu bàn.

.....

Xong bữa ăn trưa, chúng tôi lại lên đường. Minh Quân tuy không còn trẻ nhưng anh chạy chiếc Honda không thua gì thanh niên. Tôi cảm thấy nơi anh còn phảng phất nét trẻ trung tinh nghịch của thời còn trẻ. Ngọn gió mùa hè không làm bớt đi sức nóng nhưng đem trái tim chúng tôi đến gần nhau hơn.

Thời gian đi từ Saigon đến Vũng Tàu khoảng hai giờ. Chúng tôi đã qua khỏi thị trấn Bà Rịa, chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa là đến nơi, những ngọn núi đã hiện ra trước mắt, mùi biển cũng đã thoang thoang, gió lồng lộng thổi mát rượi, chúng tôi cảm thấy dễ chịu vô cùng. Đến giữa trưa chúng tôi vào tới trung tâm thành phố. Tôi vỗ nhẹ vai anh Minh Quân:

- Chúng mình ghé chợ Vũng Tàu mua một ít thức ăn mang theo ra bãi, vừa ăn vừa ngắm cảnh nha anh.

Minh Quân quẹo xe vào chợ, vào giờ này buổi trưa vắng người. Tuy không lớn nhưng chợ bán khá đủ mọi thứ. Chúng tôi đi một vòng, mua được một chục măng cầu dai và một kí lô nhãn hạt tiêu là loại trái cây Minh Quân ưa thích. Sau đó, chúng tôi chạy thẳng ra Bãi Dứa, nơi đây phong cảnh hữu tình, nước trong, bãi lài lài và ít đá, nên tắm được, ít nguy hiểm. Hàng thùy dương chạy dài trên bãi cát mang lại bóng mát và cảnh thơ mộng hữu tình cho nơi đây.

Chúng tôi thuê một cây dù che nắng và hai ghế bố cạnh nhau, bày thức ăn trên bàn. Tôi lột vỏ trái nhãn đưa vào miệng Minh Quân:

- Anh nhớ nhả hạt, đừng nuốt mắc cổ à nha!

Anh nhìn tôi cười:

- Nếu anh lỡ nuốt thì sao?

Tôi liếc yêu anh:

- Thì em sẽ đâm vào lưng anh một cái thật mạnh cho hạt nhãn văng ra chứ sao!

Anh sững sốt nhìn tôi:

- Eo ui, cô bé trị bệnh kiểu gì kỳ vậy chít tui rùi!

Tôi cười nắm tay kéo anh lên đề nghị:

- Chúng ta đi dạo dọc bãi biển đi anh! Vui hơn là ngồi đây anh à!

Anh đứng lên cười mỉm:

- Sao em khỏe thế! Anh vừa đặt lưng chưa đầy năm phút, mới ăn có một trái nhãn, chưa lấy lại sức mà em đã đòi đi nữa rùi!

Lời nói dễ thương của anh làm cho tôi cười ngất. Tôi phân trần:

- Mình xuống bãi bây giờ đi, để chiều lạnh lắm anh à!

Thế là chúng tôi đi thay đồ tắm, tôi mặc quần dài với chiếc áo ngắn tay cùng màu trắng, anh Minh Quân cũng mặc quần tây trắng với áo trắng tay dài, chúng tôi trông vừa trang nhã vừa trẻ trung. Hai chúng tôi tay trong tay đi dọc bãi biển. Gió biển mát rượi thổi làm tóc tôi bung lên, những sợi tóc bay bay theo làn gió, tôi nép mình vào vai anh, anh choàng tay ôm eo tôi. Chúng tôi cảm thấy trẻ trung yêu đời, hạnh phúc tràn ngập. Tôi thả hồn theo giấc mơ ban ngày! Thành linh Minh Quân kéo tôi ngồi xuống cát, âu yếm nói:

- Chúng ta xây nhà trên cát nha, em chịu không?

Tôi giật mình thốt lên:

- Anh không nghe người ta truyền khẩu “Dã tràng xây cát biển Đông” hay sao? Em không muốn đâu!

Anh hụt hẫng nhìn tôi:

- Mình xây nhà cát cho vui thôi mà!

Tôi vẫn lắc đầu không đồng ý! Anh buồn, yên lặng hốt từng nắm cát bỏ xuống, hốt lên. Tôi nhẹ nhàng, tựa đầu vào vai anh thủ thỉ:

*Anh yên lặng nhưng lòng em chợt hiểu,
Bởi vì mình đang vớt cát nâng niu.
Bờ biển êm trong nắng đẹp mỹ miều,
Từng nắm cát mịn là điều muốn nói.*

Anh nhìn tôi xúc động, hôn nhẹ vào trán tôi, đỡ tôi đứng lên. Chúng tôi ôm nhau chạy xuống biển, nắm tay nhau nhảy theo đợt sóng nhấp nhô, trái tim chúng tôi cũng hòa cùng nhịp sóng nước, chúng tôi nở nụ cười hạnh phúc giữa biển trời bao la.

Ánh nắng nhạt dần, tôi thấm mệt ngã xuống nước, anh Minh Quân ẵm tôi vào bờ, chúng tôi nằm sóng soài trên bãi cát. Anh nhìn tôi:

- Em lạnh chưa? Chúng ta đi thay đồ.

Tôi gạt đầu đứng dậy theo anh:

- Chiều nay chúng ta ngắm cảnh hoàng hôn nha anh!

Anh hôn nhẹ trán tôi:

- Anh đói rùi! Cô bé ui!

Tôi cười thu dọn đồ đạc, bước theo anh. Chúng tôi vào quán cơm gần chợ Vũng Tàu, tôi chọn món Canh Chua Cá Chém và Cá Lưới Trâu chiên giòn cùng cơm trắng với Trà Nóng. Tôi biết Minh Quân rất thích món ăn này, anh đang đói nên ăn thật ngon miệng.

.....

Sau buổi cơm chiều, chúng tôi trở ra bãi biển ngắm cảnh hoàng hôn. Mặt trời xuống dần sát chân trời, ánh nắng vàng tỏa sáng một vùng biển bao la, dạt dào quang trên mặt sóng nước lăn tăn, rọi thẳng vào mắt hai chúng tôi, trông cảnh thật đẹp và hữu tình. Tôi đưa tay che mắt Minh Quân vì anh bị chói nắng và hôn nhẹ vào môi anh. Tôi thường nghe người ta ca tụng cảnh hoàng hôn, hôm nay, tôi mới được tận mắt chiêm ngưỡng cảnh đẹp mê hồn này bên người yêu dấu.

Chúng tôi không biết mình ngồi bên nhau bao lâu, màn đêm bắt đầu phủ xuống, gió lạnh từ từ thấm vào người tôi, anh Minh Quân ôm chặt tôi sát người anh để hơi ấm từ thân thể anh sưởi ấm tôi. Chúng tôi yên lặng nhìn nhau, hai trái tim chúng tôi, không còn tí khoảng cách nào nữa, cùng hòa nhịp yêu đương.

Hương Hoài Điệp
Cali, Mùa Hè 2016